

ŠPATNÉ MÍSTO, ŠPATNÝ ČAS

Autor: Petr „Gergon“ Neumann

Bolest hlavy, zima, obrovská bolest hlavy. To byly první tři věci, které si uvědomil. Ovšem stačily k tomu, aby věděl, že probouzet se víc nemá smysl. Otočil se na druhý bok a opět usnul.

Když znovu přišel k sobě, zmizel pocit chladu, ale bolest byla ještě horší. Slunce mu svítilo přímo do očí a světlo vystřelovalo do hlavy nové záblesky bolesti. Bylo to jedno z těch rán, kdy Risend litoval, že se ho vůbec dožil. Pomalu se posadil, a sevřel hlavu do dlaní.

„Co jsem to včera pil?“ ptal se sám sebe a v puse měl pocit, jakoby mu tam chcipla krysa.

Rozhlédl se kolem sebe. Opíral se o jednu ze zdí Aurionova chrámu, seděl v kaluži, u které si radši ani netroufal hádat, co je to vlastně zač a na obličejích měl zbytky bláta. S velkou námahou se postavil a zjistil, že ho bolí celé tělo. Měl žízeň a obrovský hlad. Vydal se tedy šouravým krokem k Plnému korbelu, oblíbené hospodě v Přístavní čtvrti. Nebylo to tak daleko a menší procházka mu mohla jen prospět. Už se těšil, až mu studené pivo spláchne tu hnusnou pachů z úst.

Šel směrem k Lordovu paláci a přemýšlel, co se včera v noci vlastně stalo, že skončil takhle zřízený na ulici. Za nic na světě si nemohl vzpomenout. Pamatoval si ještě, jak šel s Kerkem do Plného korbelu, tam se k nim přidalo pár dalších chlapů z Přístavní čtvrti a pili a pili a pak se mu všechno rozmazalo. Ale třeba mu v hospodě někdo řekne, co tam včera dělali.

* * *

Blížilo se poledne a ulice byl plné lidí. Právě zahnul podél Bardské akademie, když se vynořili nedaleko před ním dva muži. Na sobě měli obyčejné cestovní šaty a u boku visel každému meč. Šli přímo k němu. Nevšímal si jich a chtěl kolem nich projít. Ale když přišli blíž, popadli ho za ruce a odtáhli do výklenku za nejbližším domem.

„Co to děláte?“ bránil se Risend. Nevěděl, co by mu mohli chtít. Peníze nemá a důležitou osobou, aby někomu stálo zato ho unést, taky není.

„Jen klid!“ odsekl jeden z mužů.

Když se Risend bránil dál, udeřil ho druhý přímo do tváře, až Risend spadl na zem. Bolest hlavy se ozvala plnou silou. Oba muži ho znovu zvedli, opřeli o zeď a první se mu zpřímá zahleděl do tváře. Sáhl za tuniku a vytáhl přívěšek, který vrazil Risendovi přímo před oči. Stříbrný orel osazený čtyřmi kameny. Orlí poutník.

„A sakra,“ vydechl Risend.

„Tak to vyklop, kde to je?“

Risend neměl tušení, o čem to mluví. Stále ho šíleně bolela hlava a nevěděl, že by měl něco do činění s Orlími poutníky.

„A co?“ zeptal se udiveně. Dostal další ránu do tváře.

„Ty víš moc dobře. Ale máš docela kuráž, se po včerejšku takhle procházet po ulici, to ti teda povím.“

„A co se stalo včera?“ zeptal se Risend příškrčeným hlasem, když nejdřív spolkl ten knedlík strachu, co měl v hrdle.

„Jo tak ty nevíš?“ zeptal se Poutník posměšně.

„Nemám nejmenší tušení,“ řekl Risend a pomalu se sunul k zemi. Poutníci se chystali, že ho začnou kopat, když se najednou za jejich zády ozval hlas.

„Co tady děláte?“ zeptal se neznámý muž postávající kousek od nich. Ošklivé jizvy mu hyzdily celou pravou půlku obličeje.

„To není vaše starost. Odejděte,“ odpověděl jeden z Poutníků a pokynul rukou, aby naznačil, že se má cizinec vzdálit. Ten to však rozhodně neměl v úmyslu.

Pohnul se tak rychle, že Risend ani nestihl postřehnout, co se stalo, a už se jeden z poutníků kácel k zemi s nožem v hrdle, zatímco druhý tasil meč. Cizinec k němu přiskočil a prudce zaútočil. Avšak Poutník byl již připraven a snadno útok odvrátil. Následovala výměna několika úderů, při které oba protivníci zkoušeli reakce toho druhého a hledali chybu v jeho obraně. Cizinec vypadal, že již prošel řadou soubojů a s mečem si je jistý. Jeho protivník byl zase mnohem mladší a rychlejší. Šance obou byly vyrovnané.

Risend, když viděl, že jsou oba bojovníci zaměstnání vzájemným bojem, nečekal, jak to dopadne a rychle, daleko rychleji než by to zvládl kdokoliv jiný v jeho stavu, se postavil a spěchal pryč. Za sebou už zaslechl jen smrtelné chroptění. Byl zvědavý, který z nich to byl. Když se ohlédl, viděl, že zjizvený cizinec běží za ním. Risend se podíval nalevo a spatřil Chrám Kněží Slunce. Vběhl dovnitř a zabouchl za sebou dveře. Doufal, že tady bude v bezpečí.

* * *

„Co tě přivádí do svatých míst?“ zeptal se kněz, který právě procházel kolem dveří s náručí plnou svítek. Na krku se mu houpal přívěšek ve tvaru rovnoramenného kříže s kamenem uprostřed. Na první pohled patřil k chrámu a zřejmě přicházel ze studovny.

„Hledám útočiště, Vznešený,“ odpověděl Risend.

„Pak tedy setrvej, jak dlouho je ti třeba,“ odpověděl kněz.

„Děkuji,“ zašeptal vděčně Risend, sklonil hlavu a zhluboka dýchal. Nebyl zvyklý na rychlý běh a okamžitě se unavil. Navíc měl stále pocit, jako by mu v hlavě kutali permoníci.

Kněz mu pokynul hlavou a odešel za svými záležitostmi. Ještě jednou se však ohlédl přes rameno a nedůvěřivě si Risenda prohlédl. O tomhle si promluví s představeným chrámu. Není možné, aby sem vbíhali takoví otrhanci se schovávat při pouličních rvačkách.

Risend chvíli odpočíval a poté opatrně vyhlédl ven. Cizince spatřil na druhé straně ulice, jak na něho čeká. Odporné jizvy na tváři a špinavé oblečení dokreslovaly hrůzu, která z muže sálala i na dálku. Risend tedy zavřel dveře a začal se procházet po chrámu. Občas, když měl těžké dny, se sem chodil pomodlit, ale dnes neměl na modlení ani pomyšlení. I když modlitba by mu zrovna dnes možná jako jediná mohla pomoci. Snažil se urovnat si myšlenky. Chodil sem a tam a polohlasně si přeříkával události včerejšího večera.

„Byl jsem v hospodě. Pili jsme. Hodně. Pak se Kerk začal sázet. Víím, že vyhrál nějaké peníze. Potom si k nám přisedl nějaký muž. Nepamatuju si, kdo to byl. Možná elf. A přišel s neuvěřitelnou sázkou. Ale co bylo dál? Co se sakra stalo potom?“ udeřil se pěstí do hlavy, aby si vzpomněl, ale okamžitě toho litoval. Bolest hlavy neustávala a znovu se ozvala prudká žízeň, na kterou během honičky ze samého vzrušení úplně zapomněl. Jazyk se mu lepil na patro a Risend zatoužil po

studeném pivu od Plného korbele. Znovu se podíval před chrám. Cizince nikde neviděl. Ale ten se mohl někde chytře ukrýt a čekat. Náhle však na druhém konci ulice spatřil Kerka. Začal pískat jejich oblíbenou melodii, kterou jako děti poslouchali od potulného barda. Kerk, jakmile zaslechl prvních pár tónů, se okamžitě zastavil a rozhlížel. Když viděl Risenda ve dveřích chrámu, rozběhl se k němu a bylo na něm vidět, že si oddechl.

„Kdes byl, člověče? Včera ses nějak rychle vypařil,“ ptal se horlivě Kerk. A cloumal Risendem, až ho nakonec objal. „Měl jsem strach, že se ti něco stalo.“

„Ani se mě neptej. Sám nevím,“ odpověděl Risend a odstrčil jemně přítele od sebe. „Na nic si nepamatuju, mám šílený vokno, hlava bolí jak střep a v puse mám jak na poušti Mar nub.“

„To se nedivím. Však jsi toho taky dost vypil. Myslel jsem, žeš vodešel domů, ale když jsem tě tam dneska hledal, nebyls tam.“

„Řekni mi prosím tě, co se včera dělo. Víám akorát, že jsme byli v Korbelu a pak se začalo sázet a pak už nic nevím.“

„No, pak přišel ten divnej člověk. Tvrdil, že naše sázky jsou pro tupý skřety a on má pořádnou pro skutečný chlapy. Prej se sází, že nikdo nepřinese do druhého dne k němu domů truhličku ze dřeva černý břízy, co má Motouz v pracovně na stole. Nabídnul takovou odměnu, že se nám všem zamžilo před očima. Ale s Motouzem si nikdo začínat nechtěl, prej dodává zbraně Orlím poutníkům. Však ho znáš. Kupec co má příliš dobrý styky jak u Poutníků, tak u lidí z horší společnosti. Tak ten cizinec akorát mávnul rukou a zase vodešel. No a pak se chlastalo dál a pak ses někam ztratil. Zaplatil jsem za tebe, dlužíš mi tři stříbrný.“

„Jo, dám ti je dneska večer v hospodě. Už se mi začíná ledacos vybavovat. Nevíš, kdo byl ten chlap?“

„Nikdo ho neznal. Ale na ulici bys ho jen tak nepřehlídnul. Měl tmavou pleť a smaragdově zelené zdobené šaty. Považoval bych ho za šlechtice, ale co by někdo takový dělal v Korbelu. Třeba bude zase večer v hospodě. Ale snad se nechceš pokusit o tu sázku. To je šílenství. Motouz by tě nechal pověsit, kdyby tě načapal u sebe v baráku.“

„Máš pravdu, kašlem na to. Jdu se domů trochu vyspat.“

Podali si ruce a každý šel svou cestou. Kerk se vydal do Přístavní čtvrti najít nějakou práci, aby měl večer za co pít a Risend se rozhodl risknout cestu domů a vyspat se z té šílené kocoviny. Celou cestu běžel a pořád se ohlížel, jestli ho nesleduje záhadný cizinec se zjizvenou tváří.

* * *

Když však došel domů, našel tam neuvěřitelný nepořádek. Bydlel sám v pokoji nad truhlárnou, kde občas vypomáhal. Nebyl nijak pořádný, a běžně se mu válelo oblečení i jídlo po zemi, ale aby byl vyházen obsah truhlic na podlahu a stůl převržený, to nijak obvyklé nebylo. Snad jen po nějaké větší oslavě, ale takovou tady již dlouho nepořádal. Tak co se tady stalo?

Začal uklízet, když se za ním náhle ozval podezřelý zvuk. Risend se prudce otočil a nadechl se k výkřiku. Ve dveřích stál člověk, který rozhodně nevypadal, že přišel na přátelskou návštěvu a trochu čaje. Přiskočil k Risendovi, zacpal mu ústa rukou a zašeptal mu do ucha: „Už na tebe čekám docela dlouho. Vítej doma.“ Potom mrštil Risendem přes celou místnost na postel. Do postele se Risend těšil už dlouho, ale takhle si to nepředstavoval. Muž si sundal kápi z hlavy. Pod ní se ukrýval obličej postaršího muže s tmavou pleť, černýma očima a hladce oholenou tváří. Přestože postava, podle pružných pohybů, by se hodila více mladíkovi. Kromě kápě měl muž na sobě oblečení patřící spíše k bohatému obchodníkovi, než vyděrači nebo zloději.

„Co po mně chcete?“ ptal se Risend vyděšeně. Tenhle den už měl nepříjemností dost a další nechtěl. Muž mlčel a pozorně si Risenda prohlížel. Ten čekal, co se bude dít dál. Když se však na vetřelce podíval pozorněji, zjistil, že ho vlastně odněkud zná.

„Vy jste ten chlap z hospody,“ vykřikl Risend překvapeně.

„Ano, a ty jsi ten co vyslechl moji výzvu. Moje jméno je Siegl. Měl jsem před sebou nebezpečný úkol a ty jsi byl tak laskav, že jsi jej splnil místo mne. Děkuji ti.“ Siegl se posměšně uklonil a pozorně se zadíval na Risenda stále ležícího na posteli. Náhle mu tvář ztvrdla a přistoupil blíž k Risendovi. Pokračoval výhružným chladným hlasem.

„A teď mi hezky řekni kde to je, ať ti nemusím zbytečně ublížit.“

Risend zbledl a zmateně hledal východisko z této situace. Bylo mu jasné, že Siegl neuvěří jeho verzi, že si nic nepamatuje a bude ho mučit tak dlouho, dokud si nevzpomene. Risend by si moc rád vzpomněl, aby už měl klid. Ale myšlenky včerejška byly pořád rozmazané. A pod nátlakem a s bolavou hlavou se vzpomíná velice těžko. Siegl zatím přecházel po pokoji a bezděčně si poklepával prsty na bradě.

„Vy mi to nebudete věřit, ale já se včera strašně opil a vůbec na nic si nepamatuju. Navíc pochybuju, že jsem to já, koho hledáte. Určitě jsem včera nebyl u Motouze. Byl bych blázen, abych se o něco takového pokoušel, navíc v takovém stavu v jakém jsem včera usnul na ulici.“

„Ale tys tam včera byl. Já tě viděl. Když ses vytratil z hospody, tak jsem tě sledoval. Šel jsi domů příliš velkou oklikou. Až kolem Motouzova domu a najednou ses zastavil, rozběhl se k otevřenému oknu do sklepa a vklouznul dovnitř. Docela slušný výkon na to kolik jsi měl v sobě alkoholu. Asi za hodinu jsi vyběhl ven a s vyděšeným výrazem jsi něco schovával pod pláštěm. Pak ses mi ztratil v ulicích. Teď mi jen řekni, kam jsi to dal a všechno bude v pořádku. Já si odnesu, co mi patří ...“ Uvědomil si, že mluví až příliš. Prudce přiskočil k Risendovi a popadl ho pod krkem.

„Tak kde to je?“ vykřikl, a stiskl Risendovi hrdlo.

„Já vážně nevím,“ kňučel Risend a s hrůzou si představoval všechno, co mu Siegl může způsobit.

„Dobře, já ti věřím,“ řekl náhle Siegl klidně a pustil Risenda zpátky na postel. „Ale to nic nemění na tom, že to chceš a tys to měl včera v noci v rukách. Tak si radši vzpomeň, kam jsi to schoval a přines mi to dnes večer do hospody. Jinak se zítra ráno vrátím znovu sem, a věř mi, že mě ještě budeš prosit, abys mi mohl prozradit všechno, co víš,“ řekl Siegl, otočil se k Risendovi zády, nasadil si kápi na hlavu a odešel dveřmi. Jeho kroky zněly ještě chvíli na schodech.

Risend po jeho odchodu dlouho ležel na posteli a prudce oddechoval. Nevěděl, co má dělat. Ani pořádně nevěděl, o co jde. Koukal do stropu a přemýšlel co dál.

„Že bych se opravdu vloupal k Motouzovi? Že by se mi dokonce podařilo utéci i s tím tajemným předmětem? Dejme tomu že ano, i když je to nepravděpodobné. Ale kam bych ho tedy potom dal? Kam bych ukryl něco tak cenného? Co mám sakra dělat? Crisie! No jasně. Ta mě vždycky vytáhla z potíží. Kam jinam bych v noci šel? Musím za ní.“

* * *

Risend se rychle převlékl, umyl ve vědru se studenou vodou a pořádně se napil. Konečně měl možnost zahnat tu hroznou žízeň. Bolest hlavy však pořád nechtěla zmizet. Pak vyběhl na ulici a zamířil ke Zlaté čtvrti.

Cestou si ještě koupil nějaký chléb, aby se najedl, když se mu po dlouhé době zklidnil žaludek. Procházel městem a doufal, že nenarazí na nějaké další zájemce o ten záhadný předmět. Ale zdálo se, že snad nikdo další o jeho podivném nočním výletu neví. Na druhou stranu, v každém výklenku se mohl skrývat Noční stín, nebo dokonce někdo z Pavučiny. Nemá ani tušení, kdo všechno po něm v tuhle chvíli jde. Na tom ostatně ani nesejde, hlavně aby se té věci už zbavil. A jestli byl v noci u Motouze, tak ho taky na každém rohu mohla zastavit stráž. Radši přidal do kroku. Teď nebylo moudré procházet se příliš po ulicích.

Crisie. Jediná osoba v jeho životě, na kterou se mohl spolehnout po smrti svých rodičů. Zůstal sám na ulici a ona se o něho postarala. Když měl hlad, byla mu zima, nebo ho někdo ztloukl, tak ona mu vždycky pomohla. Přestože sama měla jen málo, s ním se o všechno ráda rozdělila. Ať už šlo o jídlo, nebo oblečení. Ani sám nevěděl, čím si to zasloužil. Neměl pocit, že by pro ni někdy udělal něco, čím by jí pomohl nebo oplatil všechno, co pro něho dělala. A teď má možná kvůli němu akorát další potíže. Musí to všechno napravit. Až bude po všem, tak ji vezme někam na dobrou večeři, i kdyby to mělo stát všechny úspory co má a za všechno ji poděkuje. Možná koupí i květiny. Věděl, že Crisie květiny přímo zbožňuje. Na její oblíbenou orchidej nemá dost peněz, ale snad se mu podaří koupit aspoň pár růží. Na druhou stranu, pokud tu truhličku skutečně má a Siegl mu zaplatí slíbenou odměnu, tak bude mít dost peněz nejen na večeři a na orchidej, ale i na spoustu dalších věcí, které určitě Crisie udělají radost.

Zatímco přemýšlel nad odměnou pro Crisie, došel k jejím dveřím. Silně na ně zabouchal a čekal, až přijde otevřít. Crisie byla doma a dost se divila, když ho spatřila za dveřmi. Začala na něho ihned křičet.

„To ti to včera nestačilo? Musíš mě otravovat dneska znova? Mazej domů.“

„Počkej Cris, mám fakt problém. Byl jsem tady včera v noci?“ ptal se Risend zoufale.

„To si piš, žes tady byl. Přišels vožralej jak skřet a mlátil mi ve tři ráno do dveří jako pomatenej. Když jsem tě pustila dovnitř, tak jsi nebyl schopnej ani pořádně mluvit. Pořád si něco mlel o truhličce a pak mi dal nějakou do ruky. Když jsem se tě ptala co to je, tak jsi jen zablekotal něco o bohatství a pak ses mi vyzvracel na podlahu. Vyhodila jsem tě ze dveří a poslala domů. Doufám, žes tam došel a vyspal se z toho.“ Pomalu se uklidňovala a čekala, co jí poví. Nebylo u něho běžné, aby se takhle choval. Nepatřil k těm, co se každou chvíli zpijou do němoty a dělají potíže. Zřejmě se vážně muselo stát něco důležitého. Považovala ho za svého mladšího brášku a byla ráda, že se má o koho starat. Sice ji přinesl mnoho starostí, ale i radosti a potěšení. Měl ji rád svým chlapeckým způsobem a věděla, že by ji nikdy neublížil.

„A máš ještě tu truhličku?“ zeptal se Risend s nadějí v hlase. Už viděl co všechno ji koupí za odměnu a jakou bude mít radost.

„Samozřejmě co bych s ní dělala? Stojí támhle na stole. Jen si ji vezmi. Vysvětlíš mi aspoň, o co jde?“

Risend se nejprve omluvil a teprve pak pověděl Crisie celý příběh od rána, kdy se probudil. Většinou nevěřicně kroutila hlavou a občas vážně přikývla. Ale na konci celého vyprávění se tvářila dost ustaraně.

„A co teď budeš dělat?“

„Na to se ptám sám sebe už od rána.“

„Nechat si to nemůžeš. Můžeš to prodat tomu Sieglovi. Ale to bys mu dal do rukou třeba něco, co přinese potíže ostatním lidem. A nic o něm nevíš. O co mu jde, nebo k čemu to potřebuje? Nebo to

můžeš jít vrátit Motouzovi a doufat, že tě nepopraví za to, žeš ho okrad. V každém případě tě nečeká nic dobrého.“

„Sieglovi ho neprodám. Motouz by to zjistil a byl by se mnou konec. Radši mu to vrátím. Ale neměl by vědět, kdo ho okradl. V noci k němu zase vlez a dám to zpátky.“

„A co když tě chytí?“

„No, vysvětlit mu to můžu v každém případě. Ale když mě nechytí, tak to bude lepší.“

„Mně se to vůbec nelíbí,“ řekla Crisie a dívala se na něho ustaraně. Bála se o něj.

„To mě taky ne, ale něco dělat musím. Díky Crisie a přeji mi štěstí.“

Risend si vzal truhličku ze stolu, schoval ji pod plášť a odešel.

* * *

Odpoledne se táhlo a Risend nervózně chodil po svém pokoji sem a tam. Netrpělivě čekal, až se setmí, aby se pokusil zopakovat svůj včerejší zázrak a dostat se k Motouzovi do domu. Doufal, že si vzpomene, jak to uvnitř vypadá a kam má truhličku vrátit. Ta ležela na posteli a vypadala úplně obyčejně. Když si pomyslel, kolik utrpení přinesla a kolik ho ještě přinést může, tak se na ni radši ani nedíval. Byl zvědavý, co je uvnitř tak vzácného, ale raději se k ní nepřibližoval. Nechtěl vědět, co stálo životy dvou Orlích poutníků a co stojí za výhrůžky, které slyšel od Siegla. Jistě tam není nic, co by tohle vyrovnalo. Nechtěl být zklamaný, jak malou cenu má lidský život. Nakonec to však nevydržel a truhličku otevřel. Třeba mu to pomůže se ještě znovu rozhodnout, komu ta vzácnost patří. Představoval si všechny možné vzácné poklady, magické svítky, prsteny, nebo drahokamy, ale to, co spatřil, ho překvapilo nejvíc. Truhlička byla prázdná.

* * *

Na druhé straně ulice, naproti Risendovu domu, se od zdi odlepila postava, která do té doby sledovala bez pohnutí truhlárnu, kde Risend bydlel. Na zjizvené tváři se mihl náznak úsměvu a cizinec se ztratil v davu lidí.

Spěchal ulicemi. Věděl, že má do večera čas, než Risend opustí svůj pokoj, ale bylo potřeba ještě mnoho vykonat. Nejprve si promluví se svým mistrem.

Do mistrovny dílny vešel zadním vchodem. Když vešel dovnitř, mistr právě pracoval na nějaké tekutině, která nesnesitelně páchla. Počkal tedy, až bude práce hotová. Zatím si sedl na stoličku v rohu místnosti, kde nebude překážet a sledoval obratné prsty mistra, jak přebíhají z jedné suroviny na druhou a odměřují vždy přesné množství jednotlivých ingrediencí.

Konečně byl mistr hotov. Zazátkoval lahvičku, oťel si prsty do špinavé zástěry a otevřel okno, aby vyvětral ten zápach. Poté se otočil ke svému žákovi.

„Byl jsi úspěšný, Torku?“ zeptal se klidným hlasem.

Tork poklekl na jedno koleno a sklonil hlavu k zemi.

„Ano, můj mistře. Vaše truhlička je prozatím v bezpečí. Ti dva Orlí poutníci, kteří vám byli již skoro na stopě, jsou mrtví. Jinak to bohužel nešlo. A Siegl zatím čeká v hospodě až mu Risend ten poklad přinese. Jenomže, pokud se nepletu, tak to on rozhodně neudělá. Siegl mu nahnal příliš velký strach.“

„A truhlička je tedy u Risenda?“

„Ano. Přesně jak jste chtěl.“

„Výborně. Všechno jde podle plánu. Jen je škoda toho mladého chlapce. Docela by se nám hodil i na další práci. Škoda že už nebude mít možnost.“

„Je to prostě smůla. Byl na špatném místě, ve špatný čas.“

* * *

Konečně se setmělo. Risend zhasl lucernu, která mu stála na stole, a vyšel na ulici. Procházel přístavní čtvrtí a kolem tržnice mířil k mostu. Přešel Královskou řeku a kolem Lordova paláce zamířil pomalým krokem k Motouzovu domu. Chvilími ještě přemýšlel, zda by nebylo lepší prodat truhličku Sieglovi a odjet z Albirea někam daleko. Třeba až do Minkoru nebo Erinu. Ale nakonec se vždycky rozhodl pokračovat v cestě k Motouzovi.

Došel až k jeho domu. Nervózně postával na ulici, procházel se okolo a hledal otevřené okno. Kolena se mu třásla strachem. Když došel k zadní straně budovy, našel malé sklepní okénko mírně pootevřené. Vůbec nechápal, jak se včera dostal dovnitř a jak mohl ve svém stavu vykrást dům. Rozhlédl se kolem sebe, a když nikoho neviděl, vlezl dovnitř. Potichu slezl na podlahu ve sklepě. Měl velké štěstí, protože hned vedle místa kam doskočil, stály narovnané dřevěné bedny. Kdyby seskočil na ně, celá hromada by se sesypala a všechny v domě by upozornil na svou přítomnost. Neměl si čím posvítit a tak šmátral poslepu přes celou místnost, až našel schody nahoru. Opatrně se po nich plížil a modlil se ke všem bohům Sedmnáctky, aby žádný nezavrzel. Šel těsně u okraje a podařilo se mu dostat nahoru. Nahmátl dveře a kliku. Pomalinku začal kliku tlačit směrem dolů. Když zaslechl slabé cvaknutí, pohnul dveřmi dopředu. Otevřely se pouze na malou škvírku, kterou vnikl do sklepa nepatrný proužek světla. A stejně jako mu světlo blesklo do očí, tak mu hlavou probleskly vzpomínky na včerejší noc. Určitě šel také tudy. Vzpomíná si na tyhle dveře. Vzpomíná si na zjizvenou tvář, která se na něho dívala, když lezl tím okénkem do sklepa. Ale proč?

Risend zatřásl hlavou, ale další vzpomínky zůstaly v temnotě. Rozhodl se raději pokračovat. Opatrně se podíval mezírkou, jestli někdo není za dveřmi. Byla tam však pouze prázdná chodba. U vchodu do sklepa svítila očouzená lucerna.

Risend vešel do chodby a dveře za sebou neslyšně opět zavřel. Vydal se chodbou dál do vnitřku domu. Nevěděl, kam má jít, ani které dveře vedou nahoru do patra, kam patří truhlička. Jen trochu si vzpomínal na to, jak dům vypadá uvnitř. Dlaně se mu potily a truhlička mu v nich klouzala. Otřel si je do kalhot a truhličku opět pevně uchopil. Procházel chodbou krok za krokem. Za jedněmi dveřmi náhle uslyšel dvojici hlasů. Přitiskl ucho na dveře a poslouchal.

„...protože by to k ničemu nebylo.“

„To si myslíš ty, ale už to stálo příliš mnoho, abych z toho zrovna teď vycouval.“

„Nemusíš z toho couvat, jen to na chvíli odlož, když se něco semele...“

Co dělat, když se něco semele, už Risend neslyšel. Zaslechl, jak někdo přechází místností naproti přes chodbu a míří ke dveřím. Vyděsil se a po špičkách se rozběhl k dalším dveřím. Otevřel je a vešel do místnosti. Naštěstí tam byla tma, takže doufal, že v ní nikdo není. Ložnice snad mají nahoře. Oknem sem svítil měsíc a ozařoval celou místnost. Bylo zde několik velmi vzácných předmětů. Některé dovezené až z druhého konce Tary. Risend se však soustředil jen na svůj cíl a neměl zájem brát odtud cokoli, co by mu mohlo přinést další potíže. Opatrně přešlapoval po pokoji a přemýšlel co dál. V tiché chůzi mu pomáhal koberec, který si nechal Motouz dovést z jihu. O tom však neměl Risend ani zdání a hlavně mu to bylo úplně jedno. Jen se rychle dostat nahoru, vrátit truhličku a ještě rychleji pryč. Ještě kdyby tak zmizela ta protivná bolest hlavy. Chtěl si vzpomenout i na to ostatní. Pomalu se mu v hlavě vynořovaly obrazy z cesty k Motouzovi. Šel z hospody, cestou

dvakrát zvracel. Pak se náhle opíral o stěnu Motouzova domu. Pak před sebou spatřil cizince s jizvami na tváři. Toho samého co dnes zabil Poutníky. Ano, určitě to byl on. Ale co mu ten cizinec provedl? Co se stalo potom? Něco vytáhl z kapsy a namířil mu to do očí a potom...

Náhle ho hlava rozbolela ještě mnohem víc. Bolestí se sesunul k zemi a držel si hlavu v dlaních. Myslí mu začaly probíhat obrazy z Motouzova domu. Viděl sám sebe, jak prochází domem. Viděl, jak bere truhličku a potichu se krade z domu pryč. Další obraz však nepoznával. Jakýsi podivný rudý drahokam. Risend se do něho zahleděl a propadl se do temnoty. Vytrhl se ze zamyšlení. Seděl na zemi a prudce oddechoval. Zjizvenec ho ovládl pomocí magie. Převzal vládu nad jeho tělem a provedl krádež. Takhle se mu to tedy povedlo. Risendovi všechno docházelo a uvědomoval si, že pokud se zapletl s magií, je ještě ve větším nebezpečí, než vůbec tušil. Musí se té truhličky okamžitě zbavit. Bolest přestala být nesnesitelná. Risend se postavil opět na nohy a přitiskl ucho na dveře.

Po chvíli, když zjistil, že kroky na chodbě utichly, se vrátil zpět na chodbu a zkusil další dveře. Potřeboval se rychle dostat o patro výš. Skoro by si přál, aby jej zase někdo ovládl a provedl bezpečně celým domem. Ale dnes to zřejmě bude muset dokázat sám.

Schody našel za třetími dveřmi, které zkoušel. Na nic nečekal a zamířil nahoru. Najednou zaslechl kroky za sebou na chodbě. Vyběhl potichu nahoru a schoval se za první dveře, které našel. Vběhl dovnitř a opřel se o zeď. Prudce dýchal a srdce mu bušilo jako by doběhl přímo z pobřeží až do Albirea. Když se trochu zklidnil a rozhlédl kolem sebe, zjistil, že je v pokoji pro hosty. Čistá postel, v rohu stůl a vedle skříň, pravděpodobně s pitím. Dostal nápad najít lahev s nějakým dobrým alkoholem a dostat se do stejné nálady jako včera. Třeba by mu to šlo líp.

Naštěstí si to včas rozmyslel a věnoval se krokům na chodbě. Někdo vyšel po schodech nahoru, prošel chodbou a zmizel v některém z pokojů. Risend ještě chvíli počkal a vydal se opět na svoji pout'. Ruce se mu potily a kolena třásla. Nikdy by nemohl být zlodějem.

Procházel podél dveří a sledoval, pod kterými neproniká světlo. Našel dvojce takové. Za prvními byl přístěnek na košťata. Druhé vedly do Motouzovy pracovny. Celý zpocený si Risend sedl na podlahu a snažil se uklidnit. Pořád nechápal, jak se sem mohl včera dostat ožralý, jak zákon káže. Byl zde velký nepořádek. Nemohl si vzpomenout, jestli to tu vypadalo včera v noci stejně. Ale bylo mu to jedno. Položil truhličku na stůl a snažil se rychle zmizet. Z Motouzova domu a nejlépe i z Albirea. Až se Siegl dozví, že truhlička je zpátky u majitele, nechtěl s ním být Risend ve stejném městě.

Otevřel dveře od pracovny a vyšel na chodbu. Náhle ho oslnilo prudké světlo. Lekl se a chtěl utéci. Dva páry rukou ho chytly za ramena.

„Čekali jsme, jestli se vrátíš,“ promluvil cizí hlas. Pak ho někdo udeřil čímsi tvrdým do hlavy a Risend ztratil vědomí.

* * *

Tork se vrátil znovu ke svému mistrovi. Přinesl nejnovější zprávy o událostech ve městě.

„Risend byl chycen při vloupání. Truhlička je zpátky u Motouze.“

„Výborně. Všechno dopadlo jak má,“ řekl mistr a promnul si zkřehlé prsty, až v nich zakřupalo.

„Pane, pokud mohu být tak smělý, co je v té truhličce tak zvláštního?“ zeptal se Tork.

„V ní není nic. Sama truhlička je tou vzácností, o kterou se jedná. Díky ní mám u Motouze toho nejspolehlivějšího špeha. V jeho pracovně se domlouvají obchody mezi Orlími poutníky, lidmi z Pavučiny i boháči ze zámoří. Kdo má o tomhle přehled, má i velkou moc. A já tu moc nyní mám.“

„Ale v tom případě nechápu, proč jste chtěl, aby ji ten chlapec ukradl.“

„To je jednoduché. Její magie není nevyčerpatelná. Jednou za čas ji musím znovu nabít magií. No a k tomu ji musím dostat od Motouze ven a pak zase zpátky. A o to včera šlo. Když ten chlapec běžel ke své kamarádce, tak jsem ho ještě jednou cestou zastavil a truhličku znovu nabil. Dnes bylo potřeba ji pouze vrátit.“

„A ten chlapec?“

„Pouze nástroj, který jsem potřeboval použít. Jak jsi řekl, špatné místo, špatný čas.“

* * *

Když se Risend probral, ležel spoutaný na zemi a na hlavu mu kapala voda. Pod ním šustila sláma a kolem něho právě proběhla s pištěním krysa. Nechtěl radši vědět, co dělala tak blízko jeho těla, než se probral. Byl v městském vězení. Byl si tím jistý. Nemohl být nikde jinde. Chytili ho při vloupání do domu bohatého kupce. Co s ním asi bude?

Za pár hodin přišel strážný. Risend se mu snažil vysvětlit, že je tady strašným nedopatřením a že přišel ukradenou věc vrátit, ale strážný ho neposlouchal. Jen se na něho pohrdavě podíval a oznámil Risendovi rozsudek.

„Dnes večer tě oběsí za vloupání a dvojnásobnou vraždu, Lamius už čeká,“ řekl a hodil mu na zem kus chleba, a vedle položil džbán s vodou. Pak se strážný otočil a odešel.

„Cože? Za vraždu? Počkejte, to je nedorozumění, já nikoho nezabil,“ křičel zoufale Risend. Lomcoval mřížemi a křičel, co mu síly stačily. Když došly, unaveně se sesul na zem a rozplakal se. Byl zoufalý a nevěděl, co má dělat. Takhle rychle vynést rozsudek přeci není běžné. Určitě v tom měl prsty někdo vlivný. Někdo kdo nechtěl, aby měl Risend možnost se bránit a obhajovat. Ale snad ještě není všechno ztraceno. Má přeci přátele. Ti jistě najdou způsob jak mu pomoci. S touto nadějí se opřel o zeď a vyčerpáním usnul.

* * *

Večer pro něho přišli dva strážní. Risend se jim pořád snažil vysvětlit, o co šlo, ale všechno bylo marné. Odvedli ho na prostranství před Lordovým palácem, kde stála šibenice. Risend pomalým krokem kráčet přes náměstí a zlomený se blížil k popravišti.

Náhle v davu zahlédl Kerka, jak na něho mává a něco mu naznačuje. Ale co? Chtějí mu pomoci? Ale jak? Koušek za Kerkem stál kočár a u něho další jeho přátelé. No jistě. Uteče! Mrknul na Kerka, že rozumí. Podíval se po svých strážných. Nedávali na něho velký pozor, byl jen ubohý zlomený odsouzenec. Předstíral mdloby a sesunul se k zemi. Když se k němu strážní sehnuli, aby mu pomohli na nohy, nakopl jednoho do rozkroku a druhého do obličeje. Vyskočil na nohy a rozběhl se ke kočáru. Dav lidí se mu snažil zabránit v útěku, ale ti, kteří patřili ke Kerkovi a jeho přátelům, pomáhali Risendovi prodrat se davem. Ale strážní jim byli pořád v patách. Před palácem vznikl hrozný zmatek. Jedni chytali Risenda, druzí se pletli strážným a v tom davu lidí už nikdo nevěděl kdo je kdo a ke komu patří. Když Risend dobíhal ke kočáru, byl Kerk vedle něho a pomáhal mu udržet rovnováhu. Risend měl ruce svázané za zády a mohl snadno v běhu upadnout. Všechno se seběhlo hrozně rychle. Jen strážní kolem lorda zachovali klid. Pozvedli své kuše a čekali, až se uprchlík dostane ke kočáru. Tam neohrozí ostatní občany Albirea. Kolem kočáru bylo místa dost a u něho stáli jen ti, co pomáhali odsouzenec k útěku. Nemůžou se netrefit. Risend doběhl až ke kočáru. Už už otevíral dveře, když vystřelily kuše. Jedna šipka se mu zabodla do lýtku, druhá těsně vedle ruky. Bolestí se zhroutil k zemi, ale přesto si připadal jako šťastlivec. I se šipkou v lýtku se do kočáru dostane a než opět nabijí, bude již dávno pryč. Otočil se, aby se podíval na oprátku, na které měl viset.

Úsměv mu ztuhl na tváři. Kerk ležel na zemi a z úst mu tekla krev. Kašlal a nemohl se nadechnout. V zádech měl šipku z kuše, která mu prošla tělem až do plic.

Risend se ocitl jako ve snu. Přestal vnímat okolí. Sklonil se ke Kerkovi a chtěl mu podepřít hlavu. Chtěl mu říct, že to bude dobré, a že se z toho dostane. Zuřivě škubal spoutanýma rukama. Nemohl se uvolnit. Nemohl ani podepřít přítele, když umírá. Byl zoufalý a na dně. Ale to už k nim doběhly stráže, popadly Risenda a táhly ho pryč. Ten sebou škubal, snažil se jim vytrhnout a chtěl se dostat zpět ke svému příteli. Strážní jej však drželi pevně. Kerk se smutně díval za ním, opřel se na rukách, zavřel oči a vydechl naposledy. Ostatní Kerkovi přátelé nečekali, až k nim doběhnou strážní. Když viděli, že se Risend vrací pro Kerka, kterému již nebylo pomoci, naskákali do kočáru a rychle odjeli pryč. Kdo se nevešel do kočáru, zmizel někde v davu a přilehlých uličkách. Několik strážných naskočilo na koně a rozjeli se za uprchlíky. Risend se vzdal naděje. Ochable visel v rukách strážných a ti ho odnesli až pod oprátku. Další strážní sebrali Kerkovo tělo. A přinesli je také k šibenici. Na té již stál Risend a čekal na svůj konec.

Lord Firun četl rozsudek.

„Za vloupání se do domu ctihodného pána Víta Motouze a za zabití dvou Orlich poutníků, odsuzuje se tento muž k trestu smrti oběšením. Kate, vykonej rozsudek!“

Risend stál pod oprátkou. Přišel k němu kat. Navlékl mu smyčku kolem krku a jemně ji utáhl. Risend se zahleděl do záře zapadajícího slunce. Pak se pomalu rozhlédl po davu, který stál kolem něho. Spatřil mezi lidmi známé obličeje. Truhláře, u kterého bydlel, který měl ve tváři pohrdání a znechucení z toho, jak mohl důvěřovat někomu tak proradnému. Crisie, která plakala a otírala si oči kapesníčkem. Dokonce mezi přihlížejícími zahlédl zjizvenou tvář cizince, který zabil Orlí poutníky. Chtěl na něho ukázat, ale měl ruce svázané za zády. Chtěl něco zakřičet, ale úzkostí se mu sevřelo hrdlo. Nemohl dělat nic. Bezmocně stál pod oprátkou a slzy mu stékaly po tvářích. Risend naposledy zavřel oči, zhluboka se nadechl, pomalu vydechl a čekal, až se otevře propadlo. Aspoň ho konečně přestane bolet ta zatracená hlava.